

محمد جواد پناهی
کارشناس مسایل افغانستان

امنیت افغانستان

در گرو امنیت غذایی

جهت جلوگیری از کشت خشخاش ارایه دهد، تعریف و تدوین نشده است.

هر روز کمک‌های بسیاری به عناوین مختلف به این کشور شده که هیچگاه این کمک‌ها دردی از آلام ملت آن کم نکرده که بر آن افزوده است.

امروزه مشکل اصلی و سر منشا تمام نابسامانی‌ها و ناهنجاری‌ها و عدم امنیت در افغانستان، بیکاری است. در حالی که کشاورزی یکی از اشتغالزاترین بخش‌های اقتصادی است و افغانستان به خوبی پتانسیل‌های آن را به لحاظ زمین، شرایط اقلیمی و نیروی کار داراست.

اگر دولت افغانستان و بخصوص بخش خصوصی آن بتوانند سرمایه‌گذاری‌ها را در این بخش متمرکز نمایند و با ایجاد کشت و صنعت‌ها، دامپروری، تولید مواد غذایی، خوراک دام و ... زمینه اشتغال را فراهم نمایند، مشکلات دیگر اجتماعی نظیر امنیت، قاچاق و ... خود به خود حل شدنی است. بنابراین امنیت در کشوری که امنیت غذایی آن تامین شود، دست یافتنی است و راه رسیدن به استقلال سیاسی نیز در آن نهفته است. لذا دولت افغانستان برای توسعه اقتصادی خود باید ابتدا بحث صنعتی شدن را به بعد از توسعه کشاورزی موکول نماید. چرا که رشد صنعت زمانی حاصل می‌شود که ابتدا سیستم کشاورزی این کشور مکانیزه و مدرن شود و همین زمینه‌ای برای شکوفایی صنعت در این کشور است.

طوری که پیشینه تاریخی آن نشان می‌دهد ۴ درصد درآمدهای صادراتی این کشور از محل صادرات محصولات دامی تامین می‌شود.

شغل اصلی مردم افغانستان دامداری و زراعت است و دولت این کشور و مجامع جهانی فعال در این سرزمین، پس از برقراری آرامش در افغانستان به این نتیجه و باور رسیده‌اند که یکی از راه‌های رسیدن افغانستان به توسعه، پرداختن به کشاورزی و احیای کشاورزی این کشور است. اما بررسی‌ها نشان می‌دهد که امروز در افغانستان، کشاورزی (منهای کشت خشخاش) به معنای واقعی با هدف و تامین نیازهای جامعه وجود ندارد و در مناطقی هم که کشاورزی جریان دارد، به دلیل نبود سیستم حمل و نقل پویا، انبارهای نگهداری، سردخانه، کارخانه‌های فرآوری و ... بیشتر محصولات نصیب پاکستانی‌ها می‌شود. هم اکنون بازرگانان پاکستانی بخشی از مرکبات، خشکبار و پشم دام‌های افغانستان را پس از بسته‌بندی به اروپا صادر می‌کنند و از سود حاصل از صادرات آن منتفع می‌شوند.

در حالی که زمینه‌های بالقوه مناسبی جهت رشد و توسعه کشاورزی در این کشور وجود دارد و علی‌رغم کمک‌های جامعه جهانی به آن، متأسفانه با گذشت پنج سال از حضور نیروهای بین‌المللی در این کشور هنوز مکانیزمی که پاسخگوی خواسته‌های مردم و رفع نابسامانی‌های روز افزون بخش کشاورزی باشد و بخصوص برنامه‌ای مدرن

بسیاری از کارشناسان و خبرگان توسعه اقتصادی بر این باورند که کشورهای جهان سوم برای توسعه اقتصادی خود باید ابتدا در اولویت‌هایی که موجب ایجاد اشتغال، کاهش فقر و هزینه ناچیز می‌شود، سرمایه‌گذاری کنند. در این میان کشاورزی همواره به عنوان بهترین و مناسب‌ترین گزینه برای آغاز توسعه اقتصادی مطرح است. تجربه نشان داده است که کشورهایی که سیر صنعتی شدن را با تامین غذا و اهمیت به کشاورزی آغاز کرده‌اند، دچار مشکلات به مراتب کمتری هستند و بعضاً نتایج مثبتی گرفته‌اند. افغانستان از جمله کشورهای جهان سوم می‌باشد که فقر و ناهنجاری‌های اجتماعی و اقتصادی و عدم مدیریت در سیستم دولتی آن بیداد می‌کند، که اینها همه دستاوردهای شوم دو دهه بحران و جنگ‌های داخلی در این کشور است.

مردم افغانستان اما پس از خروج طالبان و فتح افغانستان توسط نیروهای ائتلاف، اینک به دنبال آرامش و ثبات هستند و اگر سری به افغانستان بزنید این مساله را به وضوح در رفتار مردم خواهید دید. آنها از جنگ خسته شده‌اند و فکر می‌کنند ۲۰ سال جنگ کفایت و اکنون زمانی است که باید به آرامش و ثبات رسید.

افغانستان کشوری است کوهستانی و سرشار از منابع طبیعی خدادادی.

این کشور از پتانسیل‌های بالقوه مناسبی جهت کشاورزی، دامداری و باغداری برخوردار است. به